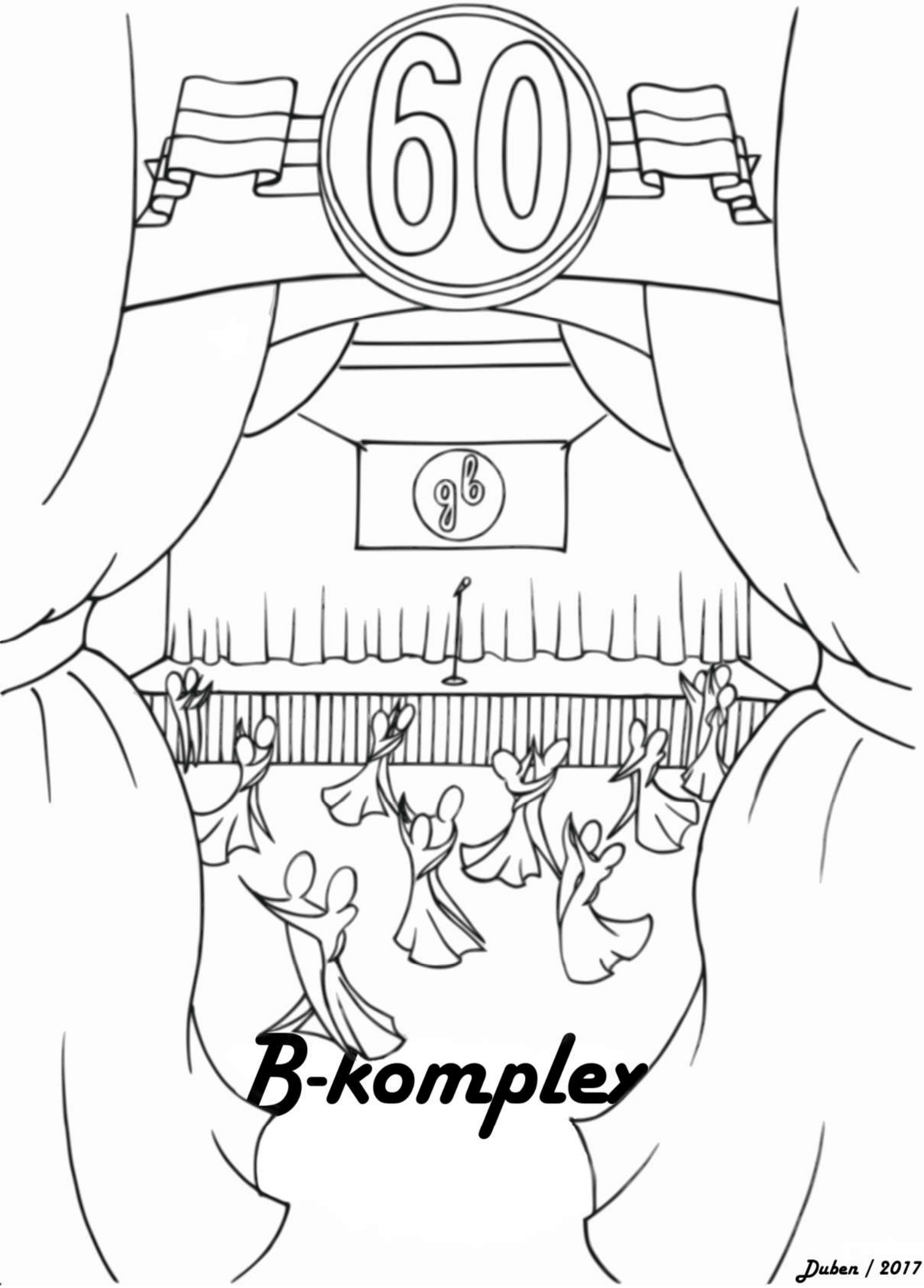

B-komplex

Duben / 2017

Obsah

Úvodem 2

Redakce 2

Kontakt 2

Anketa se studenty 3

Kohout na Botiči 4

Artův syndrom 5

Den studenta Gybotu 6

Seznamování přes internet 7

Chvilka filozofie 8

Kdo pomůže Janě? 9

Green Day – recenze 9

Poezie 10

Úvodem

Jednou z prvních velkých událostí tohoto roku byla inaugurace nového amerického prezidenta Donalda Trumpa, který zvítězil ve volbách a stal se tak 45. americkým prezidentem. Málokdo však ví, že volby byly uspořádány i přímo na našem gymnáziu.

Nevolilo se mezi zástupci žádných stran ani se nebojovalo formou propagandy a reklam. Že o tom nic nevíte? Není se čemu divit. Tyto volby totiž proběhly pouze v rámci redakce školního časopisu, který právě držíte v ruce.

Dosavadní šéfredaktorka Anička Martínková už na začátku tohoto roku usoudila, že blížící se maturita a následný odchod do středoškolského důchodu na vysokou jsou dostatečným důvodem k hledání vhodného nástupce na post šéfredaktora. Její zrak padl na členy redakce.

Právoplatným dědicem časopisu se ovšem nestal jeden člověk, nýbrž rovnou dva. Otěže šéfredaktorství tedy převzali dva druháci – Jakub Třešňák, autor tohoto úvodníku, a Tereza Kroužková, autorka příštího úvodníku (od obou zmíněných se samozřejmě můžete těšit nejen na nádherné úvodníky, ale i spoustu dalších článků).

Jménem nového vedení bychom tedy rádi vzdali hold budoucí maturantce, úžasné kamarádce i skvělé šéfredaktorce, dívce, od níž se máme stále co učit. Přejeme hodně štěstí do blížící se maturity, ale i do života, který ji čeká mimo Gybot.

Inu, a na nás teď je, abychom Vám popřáli příjemné čtení a dobrou zábavu!

Jménem redakce Jakub Třešňák a Tereza Kroužková

Redakce

Šéfredakce:
Tereza Kroužková
Jakub Třešňák

Redakce:
Alžběta Hlavatá
David Hirschler
Ivana Víchová
Kateřina Hakrová
Kristýna Coufalová
Marek Jasenovský
Marina Hejková
Vendula Radová

Korektor:
Anna Sochůrková

Sazeč:
Marek Földi

Autorka titulní strany:
Káťa Svobodová

Kontakt

Celou redakci můžete kontaktovat na e-mailu:
b-komplex@gybot.cz

Anketa se studenty

1.) Co nejhoršího jste řekli poblíž profesor/profesorky, aniž byste věděli, že Vás slyší?

Odpovědi:

„Šáfa má šest dětí a neví o nich."

„Naprostá ztráta času s naprostým idiotem."

„Ich bin dement, sie ist dement, wir sind dementi"

„Do prdele, co tu dělám?!"

„Nebudu kreslit podle tý pitomý špejle."

„Je fakt roztomilý, jak si myslí, že jí ten make-up pomůže…"

Imitace Čambala

„Já toho Šterna ale vážně miluju!!"

„Tak já to dělat nemusím, že jo… prostě si tu jen sednu a budu dělat, že mě ty žvásty zajímají, ostatně jako každou hodinu."

„Řekla bych jí jedním slovem… rýmuje se to na medúza…" „To je ale čů*a, co?!"

„Chce po nás, abychom si přečetli Kosmovu kroniku?! Přece nebudu číst literaturu jejího mládí, ne?!"

2.) Jaký profesor/profesorka vám nejvíc nahání strach?

Čepelová – II
Janoušková – III
Valentová – I
Markalous – III
Keprtová – I
Hlavsa – II
Zemánková – II
Šafařík – I
Šmejkalová – I

3.) Kdybys měl přirovnat svůj život na GYBOTU k názvu písničky nebo filmu, jaká/jaký by byl?

Titanic
Hunger Games
Proč
Zítra to roztočíme drahoušku
Rambo
Do pekla a zpět
Prokrastinace
V zajetí démonů
I´m a goner
Fade to black
Žízeň po životě
I´m not a perfect person
Been to hell
High well the hill
Mnoho povyku pro nic
Nekonečný příběh
Summertime Sadness
Vím, že nic nevím
In the end

4.) Kdybyste se mohli rozhodnout znovu, šli byste na GYBOT?

Ano – IIIIIIII
Asi ano – IIIIIIIIIIIII
Ne – II

5.) Co byste chtěli do B-komplexu?

Rozhovor s profesorem
Vyzývavé fotky starších spolužaček
Ankety
Drby o profesorech
Vtipy; zážitky z kurzů
Poezie
Hříchy profesorů
Co si myslí studenti o seminářích poté, co si je zvolí
Odpovědi na testy

Mariana Hejková, Hlavatá

Kohout na Botiči

Při sbíhání schodů jsem do někoho mimoděk narazila. S domněním, že se jedná o studenta, jsem se netečně otočila. V hlavě se mi rozblikala výstražná kontrolka. „Srazila jsi Kohouta, ty pometlo," oslovila jsem v duchu pohoršeně sama sebe.

Zahanbeně jsem seděla v jedné z předních lavic a usilovně se snažila vytvořit si na pana Kohouta nějaký názor. V jedné chvíli působil jako sympatický a zábavný starší pán, téměř byste ho kvůli jeho dobráckému humoru mohli zaměnit za svého dědečka. Když zodpovídal mou otázku ohledně Kunderova vztahu k České republice, tak vzbuzoval dojem, že je to úplně obyčejný muž hovořící o svém dávném kamarádovi. S láskou, citem a humorem. Za okamžik jste si však naopak říkali, že toho alibistického chlapa už nesnesete poslouchat ani minutu a vůbec jste se necítili ve své kůži, jelikož jste vlastně nedokázali dešifrovat své pocity vůči němu. „Kdo to vlastně je, ten Pavel Kohout," ptali jste se ve zmatku sami sebe. A v hlavě se vám jako lógr na dně hrnku usadila otázka, jak je možné, že s takovým klidem přiznává svou sounáležitost s minulým režimem, ačkoliv to dnes nepovažuje za úplně šťastné rozhodnutí. Skoro vás odzbrojí tím, jak umí své tehdejší smýšlení obhájit, až si říkáte, že byste se zachovali stejně (a asi i zachovali).

A zřejmě takový je pan Kohout pro většinu lidí. Tajemný, záhadný, mlhou zahalený. Kdo ve skutečnosti ví, kdo Kohout je? A ví to vůbec on sám? Co s člověkem udělá taková radikální změna názorů? Setkání s ním nám vnuklo spoustu myšlenek a nadneslo mnoho otázek. Nikoliv ohledně jeho tvorby, ale ohledně jeho osobnosti. Donutilo nás přemýšlet o některých věcech, o kterých rozhodně není příjemné přemýšlet, ale je to nesmírně důležité. Můžeme své názory tak snadno přehodnotit a vzdát se starých hodnot? Co o nás vypovídá to, že své chyby nezastíráme, neomlouváme se, ale dáváme je jasně na odiv?

Katka, 3.B

Artův syndrom

Mezi studenty Gymnázia Botičská se vyskytuje občasný úkaz zvaný „Artův syndrom“, který způsobuje neodolatelné nutkání vytvářet umělecká díla způsobené posednutím ducha Hanse Arta, bývalého studenta našeho gymnázia. Hans Art měl velké výtvarné nadání, ale bohužel se neuměl kontrolovat. Jednou ho proto neznámý profesor přistihl, jak kreslí na lavice a odvedl ho za ředitelem, kde byl potupně pokárán. Po Hansově smrti se jeho duch vrátil zpět na gymnázium a nyní vyhledává své oběti mezi studenty.

Artistu, čili člověka s Artovým syndromem, nepoznáme hned na první pohled, dokáže se chovat naprosto přirozeně a částečně zvládá nedávat svou posedlost tolik najevo. Nutkání kreslit jej doprovází každý den, a tak se v jeho sešitech nachází nespočet malůvek, náčrtů a kreseb. Jeho posedlost se projevuje i v blízkém okolí a tím pádem jsou počmárané lavice, stoly, či jiné předměty téměř samozřejmostí. Artista se velmi nerad projevuje před kantory, protože kdyby byl někdy od kantora za své chování pokárán, tak by jej Hansův duch ihned opustil. Proto se snaží neprojevovat se, když je kantor poblíž.

Některé artisty už přestalo bavit kreslit jen na papír či plátno, a tak se přesunuli na lidská těla, nehledě na ochotu jejich majitele. Tito takzvaní „bodyartisti“ jsou přímo v sedmém nebi, když se konečně dostanou do čtvrtého ročníku a mohou své zákeřné umění praktikovat na nebohých studentech při posledním zvonění.

Velmi malé procento artistů se zařadilo mezi pouliční vandaly. Jejich díla jsou vskutku nádherná, ale to majitelé posprejovaných garáží příliš neocení. Tyto artisty ovšem Artův duch ihned opustí, protože předmětem uměleckého zájmu každého artisty by měla být pouze budova Gymnázia Botičská, kam chce duch směřovat svůj hněv.

Když Artův duch opustí svého hostitele, Artův syndrom neodchází s ním. Dochází jen k jeho utlumení a pouze v některých případech i k vymizení příznaků. Ze zaznamenaných případů víme, že si Artův duch vybírá hlavně studenty, kteří jsou již výtvarně nadaní, aby nebyla změna v jejich chování tak nápadná. Cílem ducha je dovést svého hostitele ke svému jedinému odkazu, Artově hvězdě.

Takového pokladu musí být ovšem daný artista hodný, proto si duch musí ověřit, zdali si jeho hostitel zaslouží poctu aktivovat tak mocný artefakt. Ze všech zaznamenaných případů Artova syndromu víme, že se duch v jednom hostiteli zdržel nejdéle čtyři měsíce a hostitel poté vypověděl, že už Artovu hvězdu viděl, ale nepamatuje si místo, kde byla uložena. Podle jeho slov se jedná o malý podlouhlý předmět, který se vejde do dutých částí zdejších židlí a lavic. Bývalí hostitelé se jej snaží nalézt i bez pomoci Hansova ducha, a proto jsou některé židle poničené a bez krytů na opěradlech. Aktivací Artovy hvězdy by došlo k velké vlně Hansova vlivu, která by nakazila všechny studenty i kantory gymnázia Artovým syndromem nehledě na přítomnost ducha v hostiteli. Artista by se tak už nemusel skrývat a veškeré jeho umělecké řádění by mu s klidem procházelo.

Vendula Radová

Den studenta Gybotu

Ležím v posteli a zdá se mi, že spím. Spím. Mír. Klid. Pokoj. Nikdo po mně nic nechce. Jako bych se vznášela na obláčku nad světem a koukala na něj shůry. Jsem na summitu a jednám s přáteli, kteří jsou teď při jednání mými protivníky. Jsem na redakci a máme vyprodáno, protože lidi tento úctyhodný plátek zázrakem začali číst. Jsem na Keplerovi a hrdě říkám přátelům z Projektu Kepler, že se jim rovnáme a naše škola je mnohem lepší…

Holka, zaspala jsi, otevřu oči se zděšením a plynulým pohybem obrátím zápěstí s pohledem na hodinky.

7.30 Čas, kdy bych měla stát na zastávce. Místo toho ležím v posteli. Vyletím. Prádlo. Mám. Snídaně do krabičky. Mám. Základní hygiena. Mám. Klíče a ven.

7.41. Stojím na zastávce.

7.43. Přijíždí tramvaj. Učím se a v mysli jsem rychlejší než tryskáč. Nadávám na řidiče. Nadávám sobě. Nadávám teplý posteli.

7.54. Albertov.

7.57. Vcházím do školy. Házím věci do skříňky a do třídy vpadávám souběžně s příchodem profesora.

VEČER PŘEDTÍM:

Ahoj,
tak co umíš všechno na zítra?

Ne, učím se to,
prosím tě zítra se sejdeme v 15.00
v knihovně, zajdu během dne za
Marešovou se jí zeptat. Kdyby byl
problém, Vorař. Hoď to pls na fb, blokla
jsem si ho, abych se mohla učit.

Ok.

Spolubydlící (volá ze sprchy)

Prosím tě, co dnešek, ten test? Dalo se to?

Jo, je to asi na trojku. Hrozně mě ale sejří,
když věci, co se dva dny učím tam tak
nejsou a jsou tam věci jiné, kterýmjsem
nedala tolik fokusu.

No, aspoň, že trojka je dobrá

Mohlo to být lepší

Hele, nehroť to tolik s tím učením, vím,
sama mám co říkat,
když se na patologii učím celé Vánoce, ale
fakt, vypni.

To nejde… Vím. No nic, back to learning.

Sms od sestry:

Vyber mi pls 1200, potrebuju koupit psovi voditko. Jo, a mama vzkazuje, ze se mas stavit doma.

SMS od předsedy VZS:

Napis prosim te ten clanek o zachrane na ledu. Diky. Do konce tydne.

SMS od provozní brigády:

Ahoj. Smeny na unor?

1.10. Odchod do postele.
Jedna, dva, tři, čtyři…čtyřiadvacet, pětapadesát, stotřicettři blbejch ovcí…

2.30. Stíny na stropě jsou v úhlu 47stupnů ku okennímu rámu…

„CHCI spát!“

Ne, pokud je poblíž realita okolního světa.

Anna Martínková

Seznamování přes internet

V dnešní „moderní“ době tráví spousta z nás na internetu část z volného času. Díky sociálním sítím můžeme být ve spojení nejen se „starými“ známými, ale lze to také využít k navazování nových vztahů. Pro člověka, který je na internetu jako doma, není problém někoho oslovit a psát si s ním. Nemusí jít samozřejmě jen o klasické seznamky. Oblíbenou a nejčastěji využívanou sociální sítí je Facebook. Ten umožňuje nejen zveřejňování příspěvků a fotek, ale také osobní dopisování přes chat. Je však dobré hledat si přátele na sociálních sítích?

Nejdříve se podíváme na pozitivní stránky věci. Pro ty, kteří jsou stydliví se s někým začít bavit osobně, je jednodušší oslovení prostřednictvím psaní. Člověk se kolikrát může odvážit napsat něco, co by v reálu nikdy nedokázal vyslovit. Dalším plusem je dopisování s lidmi, kteří bydlí daleko. Internet nám umožní spojit se s lidmi i z jiných zemí – zároveň si díky tomu můžeme procvičit cizí jazyk a dozvíme se nové věci ze světa. Kolikrát přátelství na dálku může být silnější a upřímnější než kamarádství s lidmi z okolí. Jistou roli zde hraje také anonymita. Člověk na internetu může zveřejnit a říct v podstatě jen to, co sám chce – takže se může prezentovat jiný (lepší) než ve skutečnosti je. Díky nově získaným přátelům máme také více zkušeností s komunikací – naučíme se lépe písemně vyjadřovat, snažíme se i sledovat pravopis. Sociální síť nám zkrátka seznamování urychluje a zjednodušuje.

Při tomto seznamování tu ale je i spousta nevýhod. Je velmi obtížné zjistit, kdo se ve skutečnosti skrývá na druhé straně. Jedná se vážně o člověka, co je na fotce? Často se stává, že si lidé záměrně zakládají falešné účty, aby na ostatní zapůsobili a získali popularitu. Člověk by proto neměl sdílet osobní informace, které by se daly zneužít. To samé platí samozřejmě i o fotografiích. Další problém s tím také souvisí. Na sociálních sítích se člověk může zdát úplně jiný, než je ve skutečnosti – smějící se smajlík kolikrát neznamená, že se kamarád u vašeho vtipu pobavil. Emoce přes chat jsou zkrátka jinak vyjádřené než při osobním shledání.

Jak by mohlo být seznamování bezpečnější? Dobrým pomocníkem může být například Skype, kde se s přáteli dají pořádat video hovory – vidíme toho, s kým mluvíme a slyšíme ho. Pokud se s danou osobou chceme sejít, rozhodně o tom musí vědět někdo blízký (spolužák, kamarád, rodič, …). Sraz by měl být na frekventovanějším místě, například v kavárně, nákupním centru, … Nikdy totiž nevíme, zda s danou osobou můžeme být v bezpečí.

Co z toho tedy vyvodit za závěr? Seznamování s novými lidmi může být přínosem zajímavostí a zážitků, proto určitě není na škodu to zkusit. Zároveň máme možnost snadněji s komunikací přestat, pokud se nám začíná zdát pochybná a nepříjemná.

Iva Víchová

Chvilka filozofie s Jakubem Třešňákem

Všechno to začalo nevinně – jedním jediným výrokem:

„Jen dvě věci jsou nekonečné – vesmír a lidská hloupost. Tím prvním si ovšem nejsem tak jistý.“

Hm. Během nedávného tradičního večerního pokecu s kamarádkou a paralelního psaní BOČky mě osvítila jistá myšlenka. Jakási podobnost… jasná, ale zároveň důkladně skrytá. Ale nedal jsem se a přetvořil tušení do slov. Vzniklo něco věčného. Absolutního. Nadčasového. Toto:

„Jen dvě věci jsou nekonečné – BOČka a prokrastinace.“

Není-liž pravda? Ovšem zajděme dál. Co plyne z tohoto výroku? BOČka, jak známo, vyžaduje spoustu času, ať už na přípravu, výzkum či samotné psaní. A jelikož student botičský je vesměs tvor líný, dovedl hledání výmluv, proč nemůže pracovat na maturitní práci, k dokonalosti (jednou z výmluv je psaní tohoto článku). Z výroku tedy vyplývá následující jednoduchá rovnice:

BOČka = prokrastinace

Teď se trochu zamysleme. Co je podstatou BOČky a prokrastinace? Inu, prokrastinace je chorobně odkládaná práce čili práce dosud nevykonaná. BOČka je zase souhrnem informací, ale především je výsledkem práce.

A nyní si pohrajme se znaménky. Záporná prokrastinace a záporná BOČka. Práce nebyla vykonána, a tudíž nebyla vykonána ani BOČka. A nyní se dostáváme na pole, kam se odvážili a dostali jen ti nejgeniálnější (čili já, jinak bych o tom nepsal).

Záporná BOČka znamená, mimo jiné, i záporné informace. Co vyplývá z nich? V našem životě se setkáváme jen s „kladnými“, čili existujícími informacemi. Co se stane, když je informace záporná? To je jednoduché – zmizí. Pozor, není to tak, že by nikdy neexistovala – informace existovala, ale jejím zezáporněním došlo k její ztrátě, po níž tu logicky zůstalo nějaké vakuum. Pokud tedy vezmeme v úvahu, že BOČka je souhrnem informací, tak záporná BOČka BYLA souhrnem informací, ale zmizela z našeho vesmíru. Nepřipomíná vám to něco?

Ano. Informační paradox od Stephena Hawkinga, ve kterém formuloval teorii o mizení informací z našeho universa. – BOČka to potvrzuje. Ale i to stále není vše.

Nyní se přesuňme k záporné práci. Co to vlastně znamená? Nevykonanou práci? To je příliš krátkozraké. Na zápornou práci nejenže nebyla vynaložena žádná energie, ale byla na ni použita záporná energie! Teď je důležité mít na paměti, že jakákoli změna energie či jakákoli vykonaná práce má za následek zvyšování entropie ve vesmíru. V případě zápornosti? Entropie vesmíru se snižuje!

Neděsme se. Sice jsem teď možná zničil celou dosud budovanou představu vesmíru, ale uvědomme si, co je důsledkem entropie. Oddalování částic hmoty, plošší časoprostor a čím dál rozptýlenější záření. Vesmír by nakonec došel do stádia, kdy by již nebyl možný život.

A najednou přijde BOČka a celé toto zvrátí. Neuvěřitelné, že? BOČka je dokonce tak úžasná, že působí výhradně lokálně (rozumějme, v oblasti Sluneční soustavy) a udrží tak svůj mateřský prostor při životě. Můžeme tedy předpokládat, že Země se jednou stane posledním ostrůvkem života a koncentrované hmoty ve vesmíru. A za to všechno budeme moci poděkovat BOČce.

Takže drazí spolužáci a spolugyboťané – nedělejte BOČku, zachráníte svět!

Jakub Třešňák

.

Kdo pomůže Janě?

V době dávno minulé, předpotopním roce 2016, se celé osazenstvo současných druhých ročníků vydalo do Matfyzu. Ne snad, že by všichni z nás měli předpoklady pro to tam jít, ale spíše proto, že jsme se měli stát svědky několika ukázek zajímavých fyzikálních jevů. Já, antifyzik, jsem během hodiny objevil několik Amerik, k tomu nějakou tu Austrálii a navrch ještě Antarktidu.

Nejprominentnější místo v mých vzpomínkách ovšem dostal pokus se samurajským mečem a okurkou. Pan profesor, mimo jiné velmi sympaticky vyhlížející postarší pán, nám nejdříve s vypětím svých sil ukázal závislost výsledné deformace na rychlosti a vložené síle. Zkrátka, pokud máchnete mečem málo, okurku odmrštíte někam na Mars. Když ale máchnete dostatečně rychle a silně, přepůlíte ji a nahrajete tím Láďovi Hruškovi do hrnce.

Pravdivost svých slov nejprve demonstroval sám, poté však neoblomně žádal oběť z publika, která by pokus zopakovala. Projížděl svým jako mačeta ostrým pohledem první řady, až mu zrak utkvěl na jisté studentce krčící se vlevo. Vyzval ji tedy, aby po něm pokus zopakovala. Když ona nešťastnice vstala, začaly nám cukat koutky. Když se jí zeptal na jméno, už se pohihňávaly i nejzadnější řady. A když nás profesor obšťastnil větou: „Tak tedy Jana nám předvede, jak správně rozpůlit okurku.“ posluchárnou se rozezněl chraplavý a občas ještě mutující smích středoškoláků. Když se ovšem vybraná stále neměla k akci, snažil se ji profesor povzbudit slovy: „No, kdo pomůže Janě?“

Onou ženou, jež se právě vyhřívala na výsluní Murphyho zákonů, nebyl nikdo jiný než profesorka Hájková. A my ji musíme vyjádřit svůj obdiv, že naše pobavení ze situace nepřekazila, a naopak se statečně mečem rozmáchla. 😊

Jakub Třešňák

Green Day – recenze

Po více než šesti letech k nám do Prahy opět zavítala americká punk-rocková kapela Green Day s jejich novou deskou s názvem Revolution Radio. Koncert se pořádal v pražských Holešovicích, protože zrovna ten den v O2 aréně hrála Sparta.

Zřejmě kvůli Billieho závislosti na drogách se tak dlouho neangažovali na hudební scéně, ale pokaždé, když přijdou s něčím novým, je o to velký zájem. To je dokazuje i fakt, že celá hala byla vyprodána za necelých čtrnáct dní. Kdyby hráli v O2, bez pochyby by se vyprodala, tak jak se jim to povedlo už v minulosti. Ale už k samému koncertu.

Přesně v 19:00 nastoupila rocková kapela The Interrupters, která nám předvedla půlhodinovou show. Po dalších úpravách a přípravách pódia se konečně objevil jejich růžový králičí maskot, který vypadal jako po deseti panácích. Když už nastal čas i pro Green Day s písničkou Know your enemy, celá hala začala pískat a hlasitě povzbuzovat. Takovým tempem, s jakým začali, pokračovali až do konce dvou a půlhodinového koncertu.

Co ale udělalo koncert nezapomenutelným? Například fanoušek, který odzpíval skoro polovinu songu, fanynka, které zahrála na kytaru a za odměnu si ji mohla odnést domů (nejspíš nejšťastnější holka v republice) nebo skákání do publika. Co ale celému koncertu dodávalo „šťávu“ bylo, že Billie řekl celému publiku, že nechce vidět žádná selfie a přeje si, aby si všichni koncert náležitě užili. Čemu se ale nevyhnul, bylo, že při jeho písni Ordinary World většina lidí zapla svoje LEDky, takže celá hala vypadala jako zářící obloha plná hvězd. Nejspíš to vedlo k tomu, že si Billie spletl slova a pár veršů písně přeskočil, což jen dokazovalo, že celý koncert sami odzpívali a předvedli opravdu nezapomenutelnou show.

Kateřina Hakrová

Cirkulace myšlenek

Ztrácím se a jsem sama

Sama v plné místnosti excelující tichem

Jako bych tu byla sama se sebou bez sebe

Jako bych rezignovala na peklo i na nebe

Padala vstříc temnu v nevědomí blahém

A na hlavě majíc svatozář-tmavočerný mrak

Kol srdce z trnů korunu, bolí, má mysl-starý vlak

A můj mozek je nádraží kam kdysi

Možná včera, možná před lety mířila

Ale to se nikdo nedoví, neb nejsou spisy

Které by mohly odpovědět, a tak raději mlčí

Úsměv a ticho s minutami tíží

A je nesnesitelno – ach, prosím, kéž bych nežila

Na periferii mozku a vlak houká

Nastupujte prosím, dveře se zavírají

Tvůj hlas směs písek a mouka

A já chci spát, protože andělé zapomínají

Jako zapomeneš ty a Bůh

A já budu v prázdnotě sama

Jako jsem byla čímž uzavřu kruh

Thyrsa

Nuselák

Tři vteřiny

Tak dlouho trvá pád z pekla do nebe

Vektorové šipky tíhového zrychlení

Pak už jen exploze

Sladkého ticha odkapávajícího

V těžkých krůpějích

Protože gravitační síla je nekorektní

A pravdivostní hodnota byla

A vždy bude

Irelevantní nulou

Thyrsa

Non schoale sed vitae discimus.

–

Neučíme se pro školu, ale pro život.

Seneca Lucius Annaeus